

ה

ש

ח

ו

1

gener

1936

UAB

S U M A R I

Portada

Himne al setge de Berg op Zoom	2
Catalunya i la Revolució d'Occident	3
De les terres catalanes	4
De les terres occitanes	5
Del món occidental	6
Jerarquia social	8
Disciplina i estratègia	9
Universitat Catalana	11
Cultura	11
La revolució de l'esperit	15
Justificació	16
Missatge de "Redreçament"	16
De la llibertat catalana depèn la llibertat dels pobles occidentals:	
Mapa	17

Per la voluntat del teu poble, la
teva senyera és :

Pàtria
Justícia social
Treball

Els estudiants, per la formació
de la joventut catalana

En la lluita present i futura el
Dret es guanya per les armes:

per tant

la llibertat col·lectiva exigeix;

l'enquadrament de la joventut

Himne al setge de Berg op Zoom

Força i coratge valents ciutadans, Avant!
Que els enemics invadeixen, la nostre terra
Foragitem a traïdors i a tirans ¡Avant!
Que nostres lleis venerades mouen guerra
Clams de lluita porti el vent
La victòria és certa
Aixequem el Somatent.
L'arma al braç i alerta
Berg op Zoom, foc i plom
Que els canons udolin
Braus soldats, als combats
Que els traïdors tremolin.

També nosaltres al cor sentim ¡Avant!
Aquest amor a la nostra amada terra
Al costat vostre les dones venim ¡Avant!
portant en braços els fills, que criden ¡Guerra!
Que hem de fer-hi a dins de la llar
Quan se bat a fora
Fills és hora de lluitar
Que la pàtria plora
Berg op Zoom, foc i plom
Sense pau ni treva
De tirans, inhumans
Lliura't pàtria meva.

Braços enlaire fort glavis brandant ¡Avant!
Que sens pietat dels traïdors els cors traspassin
Els nostres crits les ciutats eixordant ¡Avant!
Brava i ardida la lluita vull la facin
Envestim sense defallir
Nostra raça és forta
Au! a vèncer o a morir
Terra esclava és morta
Berg op Zoom, sol i llum
Llum d'amor fa viure
Traïdor astut, t'hem retut
Nostra pàtria és lliure.

Les lletres que transcrivim en aquest himne foren les que impulsaren als flamingants, una vegada, a desfer-se del jou estranger.

També les nostres joventuts el cantaren per

a poder lluitar, fins a morir, per la vida del nostre poble, per l'estel que guia la senyera barrada, per la lluita del nostre instint racial en la defensa de la collectivitat.

Catalunya i la Revolució d'Occident

Les aspiracions culturals són presagi de les aspiracions polítiques

Teoria i Acció! Al combat amb fe. El sentiment és la força indestructible de l'ànima. Per la fe en una realitat futura, en la realitat de les terres catalanes. A la conquesta de la germanor cultural d'avui, que establirà l'acció política del demà. Catalunya desperta i amb ella també la seva constel·lació.

Cada dia representa un nou pas en el camí del seu renaixement. Del ressorgiment de les lletres i les arts durant una centúria. La nostra cultura per a ésser íntegra exigeix els seus organismes estatals, la seva forma de govern, expressió genuïna del seu esperit i del seu sentiment: de la seva justícia.

Tots sabem que els horitzons són llunyans i que el camí és llarg i penós... No hi haurà obstacle que no sigui aixafat, ni oposició que no sigui vençuda.

Vegem, doncs, com queda dempeus el sentit de la nostra trajectòria, el sentit de l'actuació, que porta el pes indestructible de la tradició renaixentista que l'avalua, d'un redreçament nascut del fons de l'ànima nacional, que es polaritzarà per damunt de les fronteres, puix que aquestes, quan no responen a la realitat, quan són estris artificials, producte de les velleïtats humanes, necessiten d'una gran força per a ésser eliminades o absorbides. Força que solament serà possible el dia que esclati al exterior el sentiment remot, apagat per força de les circumstàncies, de comunitat de totes les terres catalanes. Pas a les institucions comunes exteses per terres de la nostra parla. Pas a aquestes activitats pel retrobament de la nostra personalitat i potencialitat política.

L'afirmació de catalanitat del nostre poble blasma, no pot acceptar ni tolerar les divisions, ni el desquarterament provincial. Aquestes grapes nascudes en l'arbitrarietat foren el tascó que consagrà la constant dissecció de l'ànima catalana per a fer coincidir les parts seccionades a un focus aliè a la seva personalitat. Per això la nostra afirmació neix per si sola, dels anhels del poble per la Catalunya Gran, on cada una

de les branques de les terres catalanes hi té la seva funció. Missió de plasmació que és fretura. Així com l'amor embolcalla els desigs de perpetuïtat, així també la cultura per a esdevenir tal, té els desigs de plasmació en institucions de govern. Cal que l'etapa de funcionalització individual sigui seguida de una etapa de funcionalització col·lectiva. Cada una de les branques catalanes té la seva missió en la nostra Catalunya Gran. Perquè totes juntes arribin a esdevenir el focus de polarització occidental en el concert per a la defensa de la nova llatinitat, del nostre mediterranisme.

Heus ací com de la missió parcial de cada una de les branques de terra catalana en neix per la seva integració, en una totalitat, la missió col·lectiva de la Catalunya Gran. Per raó de la seva situació estratègica, per raó del seu esperit inadaptat a l'antiga concepció europea, Catalunya ha d'esdevenir el centre per l'alliberació dels pobles d'Occident; ço és, la seva missió exterior. L'estrella solitària l'acompanya en aquesta croada pel món occidental.

Però és necessari que abans d'entrar en l'última progressió, que ens portarà a terme la revolució i la plasmació progressiva dels nostres anhels, que parlem breument d'algunes falles, que esdevenen cròniques intermitentment en la història del nostre redreçament. La manca de contacte, d'influència mútua, siguem crus; el despreci mutu, el desinterés per tots els problemes que ens són comuns a tota la nostra col·lectivitat fa que el retrobament sigui llunyà. Perquè el desquarterament de l'ànima nacional ens havia fet tornar insensibles, glacials a l'escalf d'un sentiment que ens junyirà per a tots els segles.

Que tot català es senti joïós, que tots sentim l'alegria del retrobament. Que fitem la mirada per totes les obres de València, Mallorca, Rosselló i terres ultra-pirinenques, que representin el treball per un germanor present, presagi d'una comunitat futura, doncs si digué el poeta, pensant en la llibertat espiritual, que

«el poble que sa llengua cobra, es recobra a si mateix» podem dir nosaltres que la seva llibertat material la recobrarà, el dia que hagi recobrat tota la seva cultura.

Entrant altra volta a la formació de la Catalunya Gran, a la funcionalitat de totes les terres catalanes, direm que a la Generalitat li pertany la funció política d'estructuració de tot l'ent nacional, perquè al seu redós puguin florir metafòricament apoiades per el seu gros brancatge, les manifestacions més excelses de totes les terres catalanes. Perquè València i Mallorca sentin altra volta la fretura del «mare nostrum». Perquè la Cerdanya i el Rosselló i l'Occitània ens portin la corrent europea per a la polarització occidental. I és que la nostra missió havia desaparegut, perquè havia desaparegut la nostre consciència. Les nostres falles deuen ésser esmenades. I tenim-ho ben present, Catalunya serà mentre siguin totes les

terres de integració catalana. Catalunya sola, les quatre províncies, no serà res.

Heus aci el camí de la llibertat.

El camí de la progressió és difícil, de sacrificis abundants, d'ordre exterior i de jerarquització interna. De justícia nacional i de justícia social.

La revolució és una operació pel poble que la sofreix, per això ha d'ésser radical, breu i sistematitzada, perquè es produeixi el mínim desgast de les reserves socials. No aixequem mai més problemes dels que ràpidament podem solventar, sinó, ells acabaran amb nosaltres.

AQUESTS SÓN PRINCIPIS QUE CREIEM D'ACTUACIÓ FUTURA. EL BATEC DE LA JOVENTUT ENS SENYALARÀ EL CAMÍ D'UN REDREÇAMENT NACIONAL I SOCIAL

De les terres catalanes

De València

Els estudiants nacionalistes lluitem per la valencianització de la nostra Universitat, pel seu retorn al poble.

La Universitat, que encara patim és talment semblant a aquelles Universitats, que els alemanys fundaren en Polònia, per tal d'arrencar-los-hi l'ànima nacional. La Universitat provincial, no és el centre superior que tots els valencianistes desitgem per a la nostra terra, ans és un centre provincial de desnacionalització, sense vida pròpia, sense esperit popular i que no té per missió la creació de cap cultura, —per això és enemiga del poble— sinó matar dins les intel·ligències i cors tot sentiment de valencianitat. La nostra llengua n'està bandejada. I ho està, perquè la nació catalana té abeltida la consciència nacional. En el retrobament som tots uns.

De Mallorca

A la nostra terra, Mallorca hi sovintegen els atacs contra la nostra cultura, per tenir aquesta intimament lligada en el seu clos literari, l'esperit nacional de la nostra pàtria; la catalanitat

s'introdueix en tots els àmbits de la cultura mallorquina. Moltes vegades, paral·lelament en aquest clos literari nacional, s'hi adjunta la funció política completament desmembrada de la política espanyola i que produeix la sensació que impera en el món occidental, accentuada per les incursions estrangeres, que la fan més allunyada del continent. Mallorca es troba allunyada d'Espanya, és veritat, i s'allunya per pròpia voluntat. La nostra generació, successors de Ramon Llull, volem la reivindicació dels nostres drets i dels nostres furs, que heroïcament defensaren els nostres avant-passats.

Es en aquest moment, catalans, que la lluita per la nostra llibertat adquireix major vitalitat i dinamisme. Coopereu en el nostre esforç, ajudeu-nos, que el treball sigui sincrònic; referm novament la collectivitat nacional; que la comunitat històrica del nostre poble sigui novament l'expressió de l'unió catalano-balear, reflexe viu de la Nacionalitat Catalana.

Del Rosselló

Catalunya i el Rosselló foren en el passat i seran en el futur. Llur unió justificada per mul-

tiplicitat de causes històriques dona sentit a l'aspiració col·lectiva de les terres germanes. L'ur aspiració serà permanent, perquè tenen l'escalf de l'esperit de la fé catalana.

Eren primer les emissives de «Nostre Parla», les que pretenien restablir a Perpinyà, seu catalana, la nova fita per al renovellament rossellonès. Una biblioteca curosament recollida tenia que avivar el foc de la tradició conjunta. La Dictadura tallà aquest esforç. En temps de la Generalitat es renovaren les energies. Aquesta vegada fou De Monzie, ministre d'Instrucció Pública de l'Estat francès el que prohibia un acte de cultura i d'avançada social, de l'esperit que reneix en el nou món.

I no era tan sols la cultura la que era bande-

jada del terror rossellonès. Quan s'acostà la verema, quan els catalans anaven a recollir el fruit del seu treball, era també el govern francès, el que per a protegir les colònies preteria el vi del nostre Rosselló per al d'Alger...

No cal que s'aixequin els problemes per a poder comprendre que els rossellonesos som objecte d'un nefast coloniatge. La cultura ho indica i ella constitueix l'escalf del nostre sentiment, del nostre guiatge.

La tradició renaixentista emula a la joventut catalana a prosseguir el seu camí de llibertat per a fer de cada català un home lliure que treballa en les seves virtuts individuals pel futur de la NACIÓ CATALANA.

De les terres occitanes

El desvetllament, que simultàneament es produeix en totes les terres d'antiga germanor, palesa el moviment occità com un dels primers fruits de la croada empresa pel catalanisme a través de l'Occident europeu.

De l'actuació occitana

Què és l'occitanisme? Quina importància se'n pot esdevenir pel centralisme de París?

Per un grup de patriotes occitans no és altre cosa que l'expressió de la voluntat nacional renaixent de les terres de llengua d'oc. Avui dia són poc nombrosos els patriotes occitans que pensen tal cosa i encara en menys els que en fan d'ell una senyera.

Quina és la realitat de l'occitanisme?

L'any 1935 ha estat una veritable fita per ell. En les velles institucions culturals, en el vell Felibritge, cada dia són més nombroses les persones que es llencen per la ploma i per la paraula a la conquesta de la voluntat nacional, expressió manifesta de la voluntat col·lectiva de renaixença. I així també segueix i seguirà el «felibritge oficial» amb un xic de retràs.

Són les escoles felibrenques les que cada dia, sens defallir, fan dels homes, occitanistes lluitadors pel futur de la pàtria. D'aquest camí en

nasquè un estol de joves, agrupats sota el símbol de l'Occitània que plantejen la reivindicació franca de la renaixença cultural, econòmica i política de la seva terra. Volen avui, demà consideraran potser el contrari, alligonsats per la nostra experiència, el federalisme que transformi la República «une et indivisible» en una República federal que permeti dins el quadre de l'Estat Francès la federació dels pobles lliures. Pel Nord bretons, alsacians i flamencs. Pel sud, a part de Còrsega, la germanor occitano-catalana.

...

L'occitanisme ja està dempeus. La seva vida no depèn dels burgessos «franciscats» destructors de les qualitats de la raça. La seva vida està en els fills del poble i en la seva intel·lectualitat dirigent. Comprèn les idees occitanistes i per això es llença a la lluita per desviar la vida occitana de la vida dels partits polítics francesos que sols serveixen per usurpar-los-hi els seus interessos i llençar-los en el remolí de la centralització parisina.

S'han fet campanyes francament occitanes. Les persecucions tampoc han estat oblidades. En sabem l'experiència. Avant germans per la llibertat de la terra.

Del món occidental

Del moviment internacional

La construcció a que es deu el catalanisme, lluny dels petits límits peninsulars té el seu origen:

En la mort de l'imperialisme d'uns Estats d'Occident a causa de la revolta d'ultramar. Per ella es restableix aquella Atlàntida, suara cantada pel nostre Verdaguer, precursora del Mar de les Tenebres.

Per la revifalla del Mediterrani, camí del llunyà Orient, on el Japó hi comença la seva croada ràfica.

Per la constitució d'una política central europea, de nord a sud, que cerca en l'extensió ràfica els estats que donin l'equilibri europeu.

La valor internacional del catalanisme està en estudiar i fer-se seus els problemes dels altres, donar-los-hi la nostra solució.

Euzkadi

La lluita per la llibertat de Euzkadi i la fe per la nostra victòria cada vegada són més accentuades en el nostre poble. L'abrandament de la joventut n'és l'exponent de la decisió del nostre poble. La missió col·lectiva és sinèrgica al moviment de la generació present. El poble congestionat i convuls per tota una època d'esclavització reneix avui amb alenades de lluita i de victòria, treballa, s'esforça, vol cohesionar els pobles d'una mateixa raça, d'una mateixa llengua i cultura. Els impulsa a n'aquests els sentiments autòctons de la raça i els ideals sublims de llibertat i amor a la nació basca. Aquest poble amb la seva voluntat fèrrea, aquest conglomerat de patriotes amb el seu ideal marxa triomfant damunt dels despotes que l'anihilen i el porten a l'abisme de la misèria. Es llença a la palestra contra el govern d'Espanya: per l'Euzkadi peninsular; contra el govern francès; per Laburdi, Benabarra i Zuberoa, constituint amb aquestes la nació basca, única pàtria nostra.

Nosaltres la joventut, els Mendigoixale, constituïm l'avanzada del nacionalisme basc. Hem iniciat ja l'ofensiva, és tard ja pel govern d'Espanya, perquè ens pugui deturar. Només en la victòria minvarà la nostra ofensiva.

Catalans i bascs treballem per ambdues na-

cionalitats. Pensem que el nostre segle és el que marcarà en la història la evolució occidental, camí de la nova morfologia europea.

Forma i esperit de la nova Galícia

Durant molts anys de la seva història Galícia visqué prioriquejant i somniant, calumniada i oblidada. Era terra d'exportació de diputats, eren unes miseres províncies estipendiàries, subjectes al calvari de l'immigració. Era terra morta i només sonava la gaita en aquelles festes, en aquelles bacanals que serviren per a distreure aquells homes que la menaven.

Els despatxos ministerials la oblidaven... i feien bé. Era el tribut d'una peregrinació vilipendiosa dels fills de la terra, que no amagaven el seu accent nadiu.

Si els millors claudicaven, què havia de fer el poble? Seguir el seu camí? No, perquè aquest poble servava malgrat tot, la tradició i l'esperança. Movia la seva ànima, la victòria que havia guanyat a la mort, l'alegria de la creació artística. I en el só de la seva llengua expressiva — parla de poetes — naixia cada dia el futur de la raça.

Havia de succeir i un jorn s'acompliren els fets, els fets que profetitzaren els nostres bards.

Nasqué la joventut esperada, que sabia sentir en el propi bategar l'anhel d'alliberació interior. Sabé trucar a la llar on jamai fou cendra el rescolze nacional. L'alenada patriòtica féu la llum a la pàtria. Ja no hi poden haver tenebres d'incomprensió, ni temporals que puguin occir-la.

Galícia porta en el front una estrella «no bico un cantar». Es un poble que es sent nacional, modern i europeu.

Resten en la ment amb trist record; l'idea del centralista dissimulador de l'accent, les figures d'aquells paràsits, que omplenaven les voreres de Madrid, les dels admiradors de la «Casa de la Troya». En conjunt les figures de tots aquells que creien en un «regionalisme ben entès» són recordades amb recança d'un mal somni.

En l'ordre cultural i polític la nació gallega està en camí de la seva filiació secular. La desgalleitització que momentàniament es va acomplint en els nostres centres d'ensenyament afer-

ma la vexació i el coloniatge. La pàtria té en nosaltres el seu cabal sentit.

El vast moviment nacionalista gallec que postula la joventut, mostrant-se inexorable en l'ús de l'idioma, palesa el seu amor a la terra i a la seva autoctonia. Es defineix pròpiament i racial en la defensa del nostre art peculiar. Es mostra específic en l'afirmació de la dignitat col·lectiva i palesa el seu ressorgiment nacional en l'exaltació promoguda per l'orgull de la galleguitat.

Culturalment compta Galicia amb seminaris d'estudis gallecs, amb agrupacions patriòtiques i esportives, amb revistes d'un alt fons racial. En el camp polític hi ha de la nostra banda els partits galleguistes, de dreta i d'esquerra, agrupacions de joventut i junt amb ells un fort nucli de individualitats de les Lletres i les Arts de la Galicia.

Sumem a tot això, la legió fervorosa, comblada de fe, que va a la conquesta de l'ideal. Els pervindre és nostre ja. La lluita és impecable contra els estranys i estrangeritzans que ens volen barrar el pas. Ben tost es decidirà de la nostra banda. Enguany ens cal maldar per la Universitat.

Universitaris catalans! germans nostres, tots, Avant!

Ens diuen uns patriotes de terres americanes

«Amics: us volem manifestar que des de fa molts anys (1928-1930) des de les planes de la nostra revista NOVA CATALUNYA de Montevideo, hem coincidit amb la vostra concepció de la qüestió nacional catalana. Per la manca de comprensió de la importància del problema social el nostre moviment nacional no ha pogut comptar mai amb l'apoi de la massa.»

«Cal valoritzar encara el catalanisme, cal demostrar a l'obrer els fonaments de la seva incipient personalitat catalana, cal infondre-li l'urc de la seva nacionalitat. El poble sols podrà lluitar pel que estima.»

«Si l'acció d'un sindicat tendeix a millorar la condició d'una classe, que constitueix un dels pilars de la nacionalitat i consegueix un èxit, aquesta acció no anirà dirigida contra la pàtria o l'Estat, sinó que serà «nacional» en el sentit més exacte de la paraula.»

«La joventut és una força esperitual, que supera la lluita de classes.»

«Creiem doncs necessari la iniciació d'una política exclusivament nacional, que copsi al seu entorn, tots els que sentin el nacionalisme integral.»

Jerarquia social

Si els catalans som realment un poble, som realment una nació, a la nostra renovació de la cultura hi tenim inclosa una revolució econòmica i social que ha de portar un ordre de Justícia a tot el Poble. Són els dirigents de la cultura els que des de llur posició d'avançada donen el seu guiatge per a constituir conjuntament la jerarquia del moviment col·lectiu. Aquest guiatge és necessitat i és deure, puix que del divorci només en pervindria que la mort del cos social i el retard de l'emancipació nacional. Els dirigents, doncs, no són més que els primers servidors del poble.

El normal desenvolupament d'un poble requereix que les seves activitats interiors i exteriors: polítiques i militars, econòmiques i socials segueixin el solc d'una directiva nacional única i continuada.

* * *

En els començaments de la nostra història nacional s'establí una direcció política que portà al nostre Poble a una situació de prosperitat interior i de predomini exterior. Sota aquesta direcció s'iniciaren les bases de la nostra Jerarquia Social.

Aquest esperit no perdurà. Canvià una dinastia, i amb ella la sort Catalana. Els dirigents ja no eren catalans, no continuaren la política nacional, rebutjaren l'escalf del Poble, per dividir-lo i entregar-lo a l'enemic. Calia no donar solució als seus problemes, abatir la seva consciència nacional.

Així s'arribà després d'haver-lo desangrat a la sentència arbitral de Guadalupe.

Des d'aleshores, Catalunya deixà de manifestar-se, i quant ho feia, vinculava la seva protesta als problemes dels altres, a les lluites que li eren alienes. Perdut el seu esperit nacional, s'adormí també el seu sentit social.

* * *

El corrent italià, en el segle XIX torna a vincular a Catalunya en el món real. Els catalans hi ocupem un lloc d'avançada. El sentit social creix, amb el creixent industrialisme, que refà Catalunya. Amb ell hi neixen els primers fruits del moviment social:

Abdon Terrades i Narcís Monturiol. Des d'aquest moment tenim a Catalunya representants de totes les teories que han tingut un valor internacional.

El nacionalisme en forma de regionalisme, pren cos en l'ànima popular, és el primer perill veritable que es planteja a Espanya. Els emisaris de Moret volen repetir les gestes de la dinastia estrangera. El poble segueix, però ben prompte es dona compte, que és víctima d'un engany. Per això vol cercar la reivindicació social dintre del catalanisme. Sorgeix la Solidaritat Catalana, mentre Prat de la Riba abrigo l'esperança de què Campalans sabrà constituir un veritable partit socialista català. Fracassa Campalans i amb ell l'esperit d'unió entre els sectors socials del poble català. A ell succeeix la mort de Prat de la Riba.

Les complicacions econòmiques són greus. Barcelona passa a ésser la seu internacional de l'anarquisme. L'afluència de gent del nord i del sud destrueix les incipients jerarquies socials i econòmiques que Prat de la Riba volia construir. L'immigració cada dia és més forta. Catalunya, però, es capté de la seva organització i reacciona, cada dia més intensament. El seu crit és l'unitat de direcció i l'integritat. Vol la seva estructura social la seva jerarquia. El seu crit d'angoixa és el mateix que ressona per l'occident europeu. A poc a poc es tornen a dibuixar dos camps en el catalanisme. Un de retret en el regionalisme, l'altre d'avançada en un nacionalisme obrerista. Es succeeix un gran canvi: els que eren direcció passen, en part, a ésser reducte. I els que eren reducte d'avançada passen a la direcció. Tots dos actuen i temen. S'emmirallen l'un a l'altre. Volen ésser més i àdhuc es barallen. Tots dos volen arrossegar a la joventut a la seva cleda. En aquesta situació torna a aparèixer el sentit de la dinastia estrangera. Abans era d'avançada social, enguany és de retrocés.

La nova generació és l'expressió del retrobament nacional de la collectivitat catalana. A ella correspon l'estructuració de les noves directrius nacionals que, en l'ordre Social i en l'ordre Politic han d'impulsar Catalunya en el futur. Vol solucions catalanes, i sols espera de la seva ordenació i del seu treball.

Catalunya sols creu en ella mateixa: Catalunya sap que té un camp que es deu al conreu, unes fàbriques per produir i un comerç per exportar el fruit del seu treball. Catalunya té una missió i un futur.

La seva realització està condicionada a una organització social eficient i justa, que reguli les forces de producció i organitzi el joc digne dels factors socials posats al servei de la col·lectivitat.

Per a això, Catalunya necessita un govern que faci seus els interessos del poble lliberat i un Capital al servei del Treball Nacional per a evitar que siguin instrument d'explotadors. Abominem el capital estranger, el qual només és instrument de lucre per a ells, i les preteses solucions socials forasteres que responen a finalitats polítiques i econòmiques d'imperialismes estrangers.

Disciplina i estratègia

L'eficiència de tot moviment depèn de tres factors que té de preveure el comandament: *Disciplina del militant*, signe d'ordenació interior; *preparació material*, signe de capacitat de lluita, i *ordenació exterior de les consignes*, estratègia.

En el dur camí de la victòria, no són els sacrificis més vistos els més penosos i apreciables. Una gesta heròica pot ésser filla de l'exaltació d'un moment. La imposició constant d'una disciplina significa el joc de les millors de les nostres qualitats morals. Disciplina és el renunciament de la nostra personalitat a profit de l'èxit col·lectiu. Disciplina és ofegar l'actitud que la contrarietat o el despit d'un moment poden produir. Disciplina és actuar en el moment que hom sigui requerit. Disciplina és sacrifici, petit, però penós, de cada dia, de cada hora, sempre i en totes les ocasions.

Un moviment ordenat vers unes finalitats determinades té unes etapes prefixades, que cal complir inflexiblement. Els moments fàcils o difícils, poden aconsellar el ritme accelerat, o la lentitud. La impaciència del militant, la seva demagògia, poden produir la mort a l'organització, en situació temporal d'inferioritat. Que ningú temi semblar passiu, ni menys ardent en les seves conviccions, perquè la seva actitud no sigui en un moment valenta. El triomf del seu ideal depèn tant de la seva passivitat del moment, com de l'heroisme que li exigirà més tard. La pitjor covardia, és la por de semblar covard. Actuant cohesionadament, disciplinadament, d'acord amb les consignes que es rebin, tothom complirà amb el seu deure. Els propis impulsos, donat el camp forçosament limitat de visió del mi-

litant, ens duen a actes fàcils de lluïment. El sacrifici d'aquestes ocasions d'èxit personal, en són exigits per la disciplina, i ens seran agraïts més que cap per qui vegi l'actuació de tots i de cadascú.

I aquesta disciplina, tant més que en el triomf, és necessària en la derrota. Per ella, l'esperit no s'abalteix, per ella continua l'esperança i la fe en l'esdevenidor, per ella, els quadres es refan automàticament, i reprenen el seu ritme les formacions trencades per l'adversitat.

Si tot comanament té dret d'exigir dels seus subordinats disciplina, té el deure d'imposar-la per la confiança que d'ells ha sabut guanyar-se. El dirigent és el primer soldat entre els seus. La seva categoria es guanya, es manté, no per posicions adquirides, sinó per una superioritat envers aquells que han acceptat el seu guiatge. Per això la missió del dirigent és el superar-se constantment, en tots els ordres. El Cap serà sempre el millor, el més preparat, el més bon company. El seu esforç serà el manteniment d'aquesta superioritat moral, intel·lectual i àdhuc física, sobre la seva tropa.

La preparació d'un organisme eficient per realitzar en l'únic terreny possible les nostres aspiracions nacionals, és tasca dura...

Ens caldrà prescindir de molts prejudicis, ens caldrà acceptar fets que repugnen. Però reivindicuem el dret d'emprar contra l'enemic els mateixos mitjans que usà per sotmetre'ns, i de què es val per imposar-nos la seva voluntat. La dignitat d'homes i patriotes ens imposa uns deures, i no seran els sacrificis materials més durs els que ens faran recular.

La tropa millor serà aquella que portarà el

convenciment de la Justícia de la seva causa, de la necessitat del sacrifici de la seva vida per la immortalitat de l'esperit que representa. Aquest convenciment moral, però, no és tot.

La guerra pren cada dia caires més amenaçadors, més impersonals. La lluita de l'home contra l'home pren caires d'anècdota. Es la gran lluita del material, de les collectivitats. Han estat posats en joc nous elements de combat. I la dessídia d'un poble retrògrad i decadent, que ha convertit de fet el seu terror en «res nullius», després d'haver desaprofitat les dues grans ocasions que la història li oferia a Amèrica, i en el desgavell europeu del 14 al 18, ha deixat indefens el nostre poble enfront als dos grans enemics de la població civil, el gas i l'aviació. Espanya, que després d'haver desviat Catalunya de la seva trajectòria, no ha sabut veure ni seguir la seva, ha tallat a gràncient totes les possibilitats a la Joventut Catalana d'instruir-se eficaçment en l'ordre militar. Per incapacitat pròpia, puix que no ha sabut crear-se ella mateixa organismes de veritable valor en l'ordre militar docent. Però també perquè ha volgut tenir-nos a la seva mercè per la nostra ignorància, podent emprar contra nosaltres impunement tots els seus elements de combat.

La Joventut Catalana, que es capté d'aquesta falla, que ho és també de tot el nostre moviment, ha de suplir-la pel seu propi esforç, utilitzant els migrats mitjans que al nostre abast posa Espanya, i creant-ne de nous si cal.

Tenim el deure de procurar-nos uns coneixements que ens són indispensables. Però no obli-

dem que sols podrem utilitzar-los, si la nostra capacitat física és suficient.

I d'ací se'n deriva la necessitat de completar la nostra formació en una intensa pràctica d'exercicis físics. Poder resistir físicament és no defallir moralment.

Tota consigna ha d'ésser fruit d'actuacions anteriors, i causa d'efectes previstos. Es el pla d'actuació, de realització inflexible al que hem d'atemperar tots els nostres actes. En els moments decisius, no haurem de deixar res per l'imprevist. Tenim tràgic exemple en actuacions recents.

La manca de capacitat, la manca de preparació en tots els ordres, ens portaren a fracassos lamentables. La història no ha de repetir-se.

El nostre triomf ha d'ésser el triomf de la preparació serena, el triomf de la superació física i de la superació moral.

El catalanisme, fins ara, en tota la seva renaixença, no ha forjat cap heroi. S'ha acontentat amb símbols. I és que damunt del poble català no ha pesat encara l'ombra paorosa de la tragèdia, ni la fretura de la victòria. Les ànsies d'alliberació no han estat definitives.

Una mort tràgica tingué el 6 d'octubre. Emportat pel destí, morí Jaume Compte, bon company i bon patriota. Des de la «Bandera Negra» a Estat Català Proletari, fins el 6 d'octubre, visqué en el silenci i en el sacrifici per a la revolució nacional i social i per al nacionalisme integral.

Universitat catalana

Els designis del nacionalisme universitari

En la renaixença de Catalunya, en la lluita per la cultura catalana, en la seva afirmació per l'expansió, el moviment universitari n'és l'element propulsiu, més dinàmic. Dirigir la cultura és forjar el sentit del pensament artístic i literari, polític i militar, econòmic i social. Es formar, en conjunt, una unitat de direcció en l'ordre nacional. Per això el moviment universitari és i serà per la cultura, el que ha estat i serà Catalunya el moviment nacional. Generacions fracassades políticament han estat estèrils per a la cultura. Així també generacions estèrils per la cultura han estat fracassades políticament.

Els designis del nacionalisme universitari són els que senyalen la valor potencial del futur. Per això els estudiants lluitem per la Universitat, per la nostra Universitat Catalana, en consciència de què lluitem per la cultura i per la llibertat pàtria, per la Nació Catalana.

El nacionalisme universitari lluita per la integració i per la direcció de la cultura, per sostenir-la dels efectes dels seus detractors estrangers i estrangeritzants.

Cal ajudar els valencians i mallorquins per a la catalanitat... Ajudar a tots per la seva Uni-

versitat, per la nostra cultura, per la nostra nació.

Per les Universitats: centres d'estudis de les virtuts nacionals, per fer d'elles un cos viu, un estimul del poble i una esperança per al futur.

La lluita per la cultura, lluny dels internacionalismes despitats dels que veuen irreductible el nostre sentiment nacional, té una direcció i un ritme al pas del qual es succeeixen els esdeveniments i els estats d'esperit col·lectiu.

Per això el nacionalisme ha de «volar i no deixar-se sobrepujar», ésser moviment de lluita per a imposar la seva concepció. Ha de saber ferir a tots els que se li oposin. Ha d'ésser moviment d'avançada.

—Que temin els que un dia foren... i avui dia no són...

—Que temin els que amb el seu nom embrutaren...

—Que temin tots els que ofengueren la pàtria.

Cultura

Extraiem d'un interview celebrat amb una personalitat suïssa i publicat en un periòdic català fa uns dos anys:

«CORROBORANT...

...«el que m'interessa és la visió de la vostra nació mediterrànitzada, visió llunyana, però cada dia més ferma en el desenvolupament de totes les facultats d'harmonia i de cultura. I creieu-me, a l'Europa li manca en gran manera una

Catalunya única i forta; car el vostre país té la bella visió de rejaovenir, al meu entendre, els homes. El vostre poble serà, ha d'ésser el centre, el cap dels pobles occitans d'on nosaltres n'esperem la influència civilitzadora. Es una de les més consoladores perspectives per al món futur aquest rejaoveniment de la vostra raça. Car jo crec que el món occidental ha perdut la unitat de la seva ànima en perdre el vostre poble ja al segle XV.

Visió del passat de Catalunya. Orientació per al futur...

Catalunya neix amb una doble lluita: contra el nord i el sud. Unes vegades ha d'imposar-se als sarraïns, dominació ardent, però de foguera-da; altres vegades contra els francs dominació mesurada, sistematitzada. És la realitat crua de tota la nostra història. Del sud sempre vénen tongades de persecució, d'odis, de venjances; és l'aire del desert i de les estepes unes vegades calms d'altres vegades irrespirable; és aquell sentit tràgic, fatal de la vida que inspira tots els seus actes; és la terbolesa oposada a la diafanitat mediterrània. Al nord hi ha una mirada persistent, espantant el moment propici, el moment fatal per a dominar; és una preocupació constant, el que mou aquella gent.

Catalunya es forma administrant la fúria dels dos pobles rivals; creix reconstruint-se ella mateixa, unint-se estretament en una sola aspiració. Catalunya s'uneix amb Aragó, que representa una muralla de salvaguarda contra les impertinents invasions del sud. Mentrestant, per aquella força del destí, admirablement preparat per la benedicció apostòlica, l'hegemonia, que Catalunya havia tingut a l'altra part del Pireneu, es perd.

Catalunya restringida al nord, salvaguardada de l'onada de ponent, només li resta, per expandir-se, l'ampla mar salada, pròdiga de gestes i de glòria; i es llença ardida, emprenedora, plena de vida a la conquesta d'aquell est. La creixença de Catalunya atemoreix les altres potències en formació i Pere II el Gran ha de lluitar contra tot el nord ajudat per tot el món que vol aixafar-lo. És que Catalunya en aquest moment representa el sentit imperial dels Hohenstaufen, està emparentada amb els gibelins. És el moment de la plenitud de Catalunya, és el moment que domina, imposa lleis als vençuts, fins controla papes: Bonifaci VIII.

Catalunya dubta entre l'expansió mediterrània i l'expansió peninsular, és que Aragó, la seva muralla contra els vents ardents del desert, falla, no respon al seu fi històric, com un tascó entra l'esperit de ponent per les terres aragoneses. Pere III intenta solucionar el problema, vol dominar-ho tot, però la tendència marítima guanya, és més forta que no ell i se l'emporta sense solucionar el problema peninsular. El rei diu, mirant a llevant: «Beneïda terra de lleialtat».

I quan ve de ponent, dona gràcies a Déu que l'ha deixat «sortir d'aquella terra rebel·la i malvada». Mor sense haver pogut donar solució definitiva al problema. Fou el rei que tingué més visió política.

Joan I no governa. El poble té un repòs després de tant de frenesi, de lluita. Es dona a la mollesa i oblida els problemes plantejats que li demanen solució. Martí l'Humà no pot fer-lo retornar ardit a la lluita, és que ell també estava dominat pel repòs. No tingué forces per reaccionar i claudicà, primer ell i després el seu poble. Ponent dona la primera batalla i la guanya.

Mentre Catalunya dormia, grans interessos s'han anat creant a l'entorn d'ella. El poble necessita rei. A ponent han trencat la muralla i es desborda un vent malèfic sense que el poble es desvetlli. A l'ajuda d'aquests interessos el Papa Luna hi posa els seus. L'esperit cessarista europeu —el nord— no veu amb mals ulls la desintegració de la potència mediterrània. I Catalunya demostrà davant el món que no tenia els fonaments per aquella grandesa. No tingué sentit nacional, ni responsabilitat i fou dominada, absorbida. L'imperialisme castellà es sobreposà a l'imperialisme català, és que el primer era jove, el nostre ja reposava. Catalunya, després, per aquella força del vent de ponent, que en aquell moment estava molt ben administrat perdé la seva personalitat. Reacciona, però és dominada; paulatinament va perdent vida fins que no li resta ni la pròpia llengua.

Però el vent de ponent perd en intensitat i l'atmosfera que asfixiava és aclarida per l'alenada de la mar i Catalunya reneix. Quan més perd la força de ponent més puja Catalunya. El nord ara s'espanta.

Passa un segle de retornar a la vida i Catalunya es troba sense programa, ni orientació. No sap si constituir-se en personalitat i mirar a la mar altra vegada, o intentar dominar ponent. La joventut que porta un programa ha d'imposar-lo. Catalunya no pot dominar ponent. El vent està massa endarrerit; només pot fer, i aquesta és la nostra missió, que mai s'aclareix i disgregar-lo. Al nord hi tenim l'enemic secular, l'irreductible, aquell que promet, ofereix, amotxaina, però et fereix amb les seves urpes traïdores, també hem de disgregar-lo. Encara ens té troços de

la nostra ànima nacional. Només de la desintegració dels estats enemics pot sortir-ne Catalunya, la petita o gran nació mediterrània que el món civilitzat demana.

Només ens resta, doncs, la mar, i l'esperit dels

Hohenstaufen. La mar, però, que no ens faci grans, oblidant la nostra formació o aquell ponent terrible. Només el poble que es vigila, domina i mai reposa pot ésser lliure i gran com nosaltres volem que sigui Catalunya.

Senyalament dels destins literaris

En els destins culturals de Catalunya s'ha sospirat i es sospira sovint per una normalitat en el món de les lletres. Les noves promocions catalanes sabem, que normal, gairebé sempre, és sinònim de correcte, discret, d'encimbellament de la mediocritat i per això advoquem per la puixança i l'hegemonia de cobejables anormalitats, com la follia del sant o del geni.

L'inconcebible, però, és que s'hagi tractat d'assolir els ideals d'imperi de la nostra cultura per camins purament literaris. Com pot parlar-se de normalitat literària en un poble marcat amb l'estigma de l'esclavatge, quan la nostra cultura és internacionalment ignorada, i les nostres lletres són considerades un apèndix o una modalitat regional. La vida espiritual, les lletres i les arts dels pobles són i arriben a eclosions genials en èpoques d'intensa vitalitat col·lectiva. I és que el geni és una espurna divina, que per a créi-

xer i fer-se flama necessita d'un remolí d'impetus i fervors nacionals.

El nostre ambient literari és irrespirable. Però, no per manca de elements vitalitzadors, sinó per un conjunt de forces deletèries i externes que anullen o afebleixen llur actuació. Només la Catalunya lliure i puixant, amb un sentit patriòtic exacerbant, cohesionador de designis, crearà valors universals perdurables.

Cal que tots els homes de lletres, pel camí del nacionalisme, visquin per les lletres i les arts al servei de la pàtria. Que la joventut intel·lectual de Catalunya es faci l'ànima tivant, polièdrica, menyspreadora de la vida còmoda, impetuosa i dinàmica, la qual, en lloc de recloure's en un professionalisme sense viabilitat, projecti i imposi el seu esperit al poble, per a convertir les virtuts i forces individuals en virtuts i forces col·lectives.

Els deures de la intel·lectualitat

Mentre els veritables valors del catalanisme cultural romanen menyspreats i arreconats, les impotències més manifestes, «elles mateixes», es canonitzen com a màxim valor. Les mediocritats són elevades com a dirigents d'una esperitualitat catalana. No tenen sentit col·lectiu, no tenen altre respecte que el de la seva camaraderia. Miren més l'autor, que la seva obra.

El veritable intel·lectual és l'home que té una visió clara dels problemes i ajuda a resoldre'ls. I per això, abans que intel·lectual, és home. Un home que viu i s'apassiona, frueix i lluita per l'ideal, que ha viscut primer que els altres. El qui davant dels problemes de la vida moderna només vol ésser espectador, renuncia a la part de responsabilitat que la vida li assigna, conscientment renuncia el seu deure d'home, no serà que té l'ànima morta?

L'intel·lectual ha d'ésser el dirigent del poble, i per això ha de viure amb ell, ha de sofrir amb ell, ha d'humanitzar-se i comprendre. La seva funció al món, no és la lluita amb els editors i els crítics, sinó que ha d'ésser l'educador de la humanitat, i no podrà realitzar aquest fi sinó té una grandesa d'esperit i una visió ample de la vida. Ha d'analitzar i estudiar la seva responsabilitat, els seus deures de dirigent de la multitud i ha de fer conscientment actes propis d'home envers els altres homes.

Només d'aquests intel·lectuals pot esperar consell la joventut catalana, però que recordin, que qui aixeca una bandera ha de lluitar, i morir si cal, per ella, i cal també que no n'esperin un premi, només haurà aconseguit amb el seu deure.

De la revisió del catalanisme al nacionalisme integral

El catalanisme s'ha creat d'alluvió. Totes les generacions, des de començos del segle XIX fins ara, hi han anat fent la seva aportació, damunt la qual havien fet els seus predecessors. Però nosaltres ens trobem avui amb què la nostra aportació al catalanisme és diferent —gairebé diríem està a les antípodes— de moltes de les que s'hi han fet fins a la data. Per això som revisionistes. L'experiència dolorosa dels fracassos soferts en la lluita per la llibertat de la Pàtria, ens demostra que cal canviar radicalment d'ideologia i de tàctica. Sols unes poques idees bàsiques han de restar després d'aquesta severa revisió que anem a fer, unes idees que tinguin tota aquella immensa força dialèctica que necessita el poble que va vers la Renovació Nacional.

Hem de vigoritzar el catalanisme deslligant-lo dels prejudicis historicistes burgesos, que s'han apartat del nacionalitarisme d'En Prat de la Riba. Per això cal acabar amb el concepte de patriotisme confortable, de patriotisme sense sacrificis, que és el patriotisme dels pobles decadents. Cal bandejar també aquell concepte

de separatisme purament negatiu que es dona en certs individus quan la vidriositat s'uneix al despit.

D'aquesta revisió en sortirà el Nacionalisme integral, el Nacionalisme que no és un partit polític, sinó que és una concepció del món i per això no admet les divisions arbitràries dels partits polítics, ni els conturbenis electorals, ni el «flirteig» amb l'adversari, tan grat als liberals. El nostre Nacionalisme és disciplina, és lluita i és mort heròica moltes vegades, però és triomf sempre, a la llarga, de l'ideal; en un mot: és l'antítesi de la vida fàcil...

EL QUE ES LA TRANSCENDENTALITAT EN LA VIDA DE LA CULTURA

Rebutgeu el que és transcendental i voleu ésser perdurables.

Aspireu a ésser i negueu el que us breçà. Perquè?

No serà que esteu divorciat del solc que llaura el destí col·lectiu del nostre poble?

La revolució de l'esperit

La lluita per la revolució de l'esperit és la lluita per una ètica nostra. El català té uns deures civils i patriòtics, però de més a més, té uns deures en si mateix: una austeritat. Ha d'estar allunyat de tota concupiscència moral i física. La nostra moral ha d'ésser basada en un sentit del deure, de responsabilitat, o sigui, que mai no és confongui amb aquell que no lluita, sinó aquell que ensenya les armes abans del combat. Les ensenya, perquè està segur de la victòria.

Una ètica és una tensió d'esperit, és un no lliurar-se a les coses fàcils, és un no cedir a la comoditat. I no més pot tenir aquest estat d'esperit, de consciència dels seus actes aquell que té una idealitat molt forta. Només aquell que sap que es deu a un altre és vigila a si mateix. I en el catalanisme, els dirigents i els dirigits es deuen a un mateix fi: a l'estructuració definitiva de la personalitat de Catalunya. El català que sàpiga que en aquest treball de reconstrucció col·lectiva hi té una part de responsabilitat, tindrà confiança en si mateix, es vigilarà i controlarà tots els seus actes i respondrà amb noblesa tota invectiva pròpia o dels altres.

Es una fe el que el patriota català sent. Una fe que no s'oposa a la pròpia religió que hom tingui en la seva ànima, car no hi ha lluita entre la religió i el catalanisme. El català no pot dubtar de la seva ànima, però tampoc no ha de dubtar de la seva pàtria. Són uns deures que s'aparellen. Ha dit Torres i Bages: «Són a voltes dues nacions catòliques les qui guerregen, com França i Anglaterra, i, no obstant, la religió és la que empeny el cor de Joana d'Arc a la reconquesta de la Pàtria perduda. Més no és sols la religió, és també la pàtria». Patriotisme i religió anaven aparellats. Per això nosaltres també diem: «Si quan em trobo sol parlo amb el meu esperit, en català li parlo, que llengua altra no sent».

Per la fe en la vida de la nostra Pàtria, som tots uns els catalans, sense diferència de matisos ni tendències. Catalunya està per sobre de nosaltres i hem de servir-la amb lleialtat i noblesa. Les claudicacions que hem presenciat es deuen a la manca d'aquest sentit d'unitat, i a l'oblit i fins a voltes l'atac del que eren institucions ben nostres.

Per al nostre fi col·lectiu, tots els catalans en una mateixa aspiració.

Per l'art a la construcció futura

L'art és sentit i direcció de la cultura. És l'expressió plàstica d'una realitat cultural. L'art és realització en la bellesa. El sentit estètic hereditat de la tradició greco-llatina ens fa percebre el sentit humà i renaixentista de la nostra nació mediterrània.

Per això és en la construcció futura de la Catalunya Gran, on el sentit estètic s'agermana

amb el sentit humà de l'organització funcional.

On la renovació artística es capté de les influències destructores de cultures alienes, que no persegueixen altre cosa que desorganitzar la cultura pròpia, sota un signe internacionalista.

Catalunya té en el seu sentit estètic, la seva organització, el seu sentiment i la seva vida: el seu futur.

El pan-catalanisme o nacionalisme integral

El pan-catalanisme o nacionalisme integral és el moviment de retrobament de tots els que pel seu caràcter i per la llengua, pels sentiments i per les tradicions, per la raça i per la història, això és, per la cultura, som indiscutiblement catalans. Cerquem el sentit viu de la nació restaurada per complet en un troc de l'antiga nació. Ella viu en l'antic Principat. Ca-

tanitzar la Catalunya Gran és estendre l'esperit de la Catalunya estricta, que és l'esperit de tota la nostra nació.

Cal que Catalunya sàpiga exercir l'hegemonia guiadora de l'esperit de tota la nació antiga i moderna. Que rebutgi l'hegemonia materialista i explotadora d'una regió damunt de l'altra. Que es sàpiga digna d'ella mateixa.

JUSTIFICACIÓ

Un segle de renaixença suposa una maduració suficient. Estem ja formats com a poble. Enguany ens cal estructurar-nos i aquesta estructuració només la pot portar a terme la joventut lliure i forta que sent una disciplina, que demana el consell dels vells i que té una aspiració col·lectiva.

Nosaltres hem sentit aquest neguit. Hem escrit aquest full per encendre en el cor dels nostres companys una aspiració de lluita noble i digna; intentem encaminar-nos a una realitat cultural i política plenament jove i nova.

La Catalunya ja renascuda demana als joves un

esforç de superació: la unitat de tots. L'universitari conscient, el que demà dirigirà el poble és el realitzador del que la pàtria demana.

El nostre JUNY és el crit d'alerta per aquesta plasmació. JUNY és renovació. JUNY recorda la falç i dies de lluita. JUNY és el fruit. JUNY és la sega de tot el que un segle de renaixença ha sembrat.

JUNY ES, DONCS, EL CENACLE DE JOVES VERITABLEMENT CATALANS I DE BONA VOLUNTAT.

A prec de molts amics nostres que no pogueren obtenir el missatge publicat a "Redreçament" puix que s'exhaurí, malgrat el tiratge de 1.000 exemplars, ens és grat reproduir-lo a "Juny" per a reafirmar els seus principis:

DEFENSEM:

L'orientació de Catalunya per les Joventuts.
Les joventuts no són un partit polític.

Les joventuts són una generació que lluita per la llibertat de la Pàtria.

Per això la lluita per la Independència Catalana és:

Una revolució política per a la integració nacional de les terres catalanes.

Una revolució social per a assolir el millorament constant del treballador català, no el d'una minoria.

Una renovació artística, literària i del pensament al servei de la Revolució Nacional.

Una revolució moral per a extirpar la degeneració del cos social.

Treballem per

Una Justícia Nacional Catalana

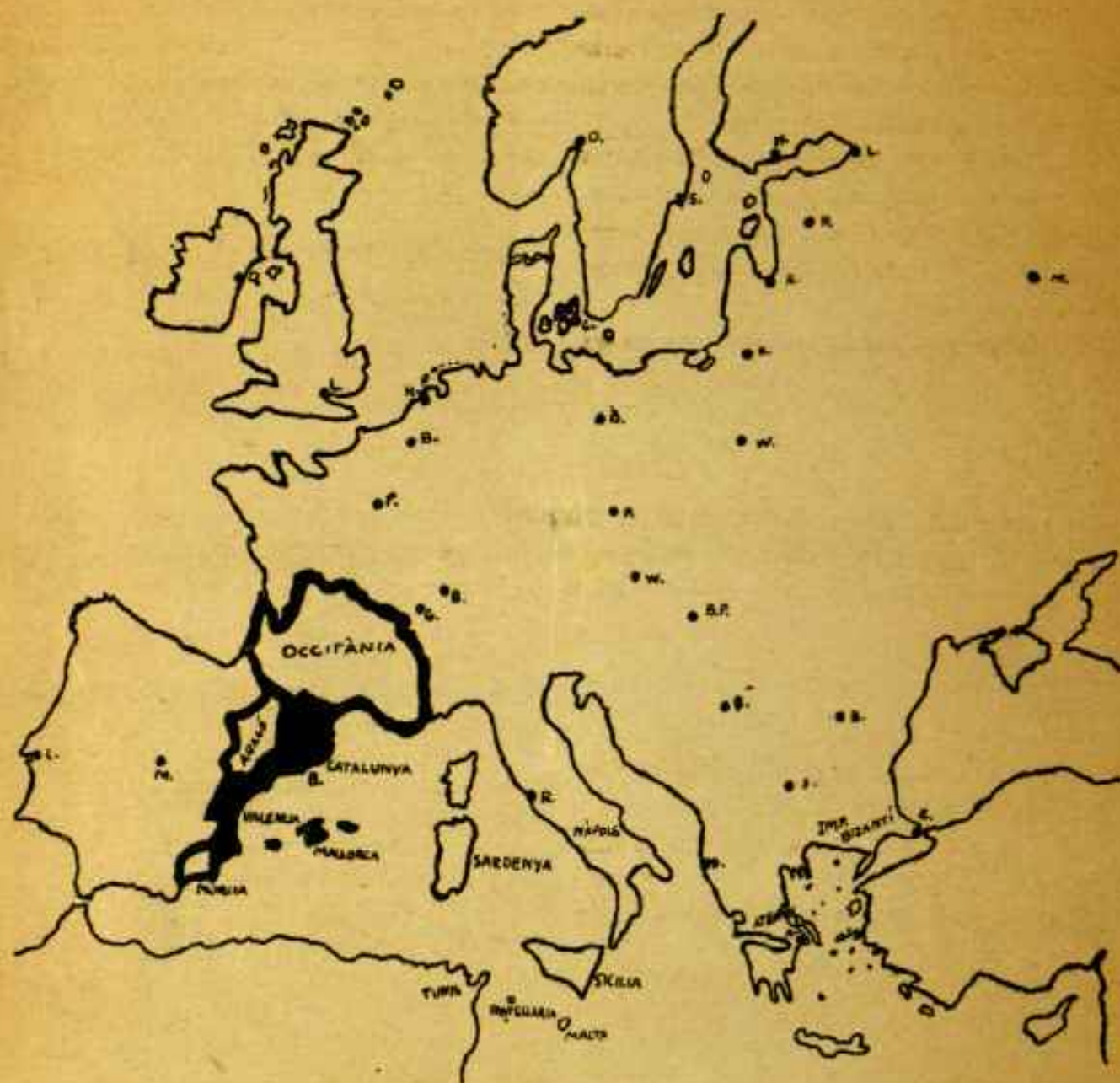
DE LA LLIBERTAT CATALANA
DEPEN LA LLIBERTAT DELS
POBLES OCCIDENTALS

Europa, com a unitat, està vivint uns anys decisius. En definitiva, cal crear l'estat que retorni l'equilibri europeu que la profunda crisi del pensament ha desplaçat. Per la revolució occidental, i amb Catalunya a l'avançada, Europa retrobarà el camí per a sotraure's de l'anihilament en que es veu postrada.

Enterrat per complet el bagatge liberalista que

caracteritzà el segle passat, ens cal recercar probabilitats en les organitzacions col·lectives, d'unió d'afinitats i de jerarquia.

Avui no es pensa en el span-Europa, perquè interessos culturals superiors fan pensar en la cultura occidental i tot el seu món llatí. Es a dir, l'Occident adopta la posició històrica enfront del germanisme. La política actual gira entorn de l'organització d'aquests focus superestats. Es la lluita per l'hegemonia, per un estat de coses que encarni la nova estabilitat europea.

COMPANY!

El teu deure és complir la missió que en la teva Pàtria tens assenyalada. - El teu lloc de treball és, a la Universitat,

EL BLOC ESCOLAR NACIONALISTA

DIADA COMARCAL DE LA LLENGUA CATALANA

a Esplugues del Llobregat,
el dia 12 de Juliol del 1936

ESPLUGUENCs:

Per primera vegada el nostre poble celebra una Diada de la Llengua Catalana. L'alt sentit d'espiritualitat patriòtica que significa aquest acte, fa preveure que el dia 12 de Juliol del 1936 serà una data memorable d'homenatge a la nostra parla immortal.

Amb la col·laboració unificada de tots els espluguencs esperem que aquesta Diada assolirà l'èxit que es mereix i que hi veurem aplegats tots els patriotes que vetllen pel renaixement de la Pàtria.

Diada Comarcal de la Llengua Catalana a Esplugues del Llobregat

el Diumenge dia 12 de Juliol del 1936

sota la presidència de l'Honorable Conseller de Cultura del
Govern de la Generalitat de Catalunya

VENTURA GASSOL

i patrocinada per l'Ajuntament d'aquesta localitat

PROGRAMA

MATÍ

A les 11: A la plaça de les Escoles de l'Ajuntament, PARLAMENTS PATRIÒTICS
a càrrec de

JOAN FUSTÉ I CANUT

del Comitè de Catalanització.

FRANCESC GIANADELL

de Nosaltres Sois!

TOMÀS ROIG I LLOP

(advocat), de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

MARIA DEL CARME NICOLAU

per les dones catalanes.

RAFAEL TASSIS I MARCA

president de la Federació de les Joventuts d'Acció Catalana Republicana.

MARCEL·LI MORETA

(publicista), de la Joventut de Lliga Catalana.

JOSEP M.ª BATISTA I ROCA

Secretari de «Palestra».

PAU ROMEVA

(professor), diputat al Parlament Català per Unió Democràtica de Catalunya.

Dr. JAUME SERRA HUNTER

(catedràtic), diputat al Parlament Català i president del Consell de Cultura de la Generalitat (Esquerra Republicana de Catalunya).

VENTURA GASSOL

Honorable Conseller de Cultura del Govern Català.

A continuació la Societat Coral «La Coloma» interpretarà les següents composicions: L'Empordà, Les Flors de Maig, Els Pescadors i l'himne nacional de Catalunya Els Segadors.

Tot seguit es procedirà a la clausura de l'EXPOSICIÓ DE CARTELLS que el Sots-Comitè de Catalanització té instal·lada a l'estatge del Grup Excursionista Germanor.

En honor a les personalitats assistents hi serà servit un lloc.

TARDA

A les 5: A la Plaça de la República

Escollida Audició de Sardanes

sota l'organització del FOMENT DE LA SARDANA D'ESPLUGUES, a càrrec de la

COBLA MONTSENY

La Cançó del Taper	Casademont
La Festa Major	Morera
La Pubilla Empordanesa	Serra
Bell Penedès	Saderra
Rialla de Fadrina	Bonaterrea
La Nit de Sant Joan	Vicenç

Durant l'acte del matí es posaran llacets catalans i a les sardanes de la tarda, floretetes. L'imposició i capta anirà a càrrec de la Secció Feminal i Minyons de Muntanya del Grup Excursionista Germanor.

Organització: Sots-Comitè de Catalanització d'Esplugues, el qual està integrat per les següents entitats: Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana (Comissió Delegada), Centre Avenç, Grup Excursionista Germanor, Societat Coral «La Coloma» i el Foment de la Sardana d'Esplugues.

Entitats adherides: Ateneu Català Republicà (adherit a E. R. de C.), Pinya Units i Club Deportivo Espluguenc.

Assistiran a l'acte representacions de tots els Ajuntaments i entitats del Baix Llobregat.

ESPLUGUENCS! CATALANS! NACIONALISTES!

Contribuiu amb la vostra aportació a les despeses de la Diada.

En cas de mal temps, tots els actes anunciats es celebraran al local del CENTRE AVENÇ.

Comitè de Catalanització

CONSIGNES:

- Feu els vostres anuncis en català.
- Useu el català en totes les vostres activitats.
- Apreneu d'escriure bé el català.
- Porteu els vostres infants a una escola catalana.
- La vostra premsa ha d'ésser la catalana.
- Feu els vostres impresos en català.
- Parleu català arreu.
- Feu-vos socis de l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana».
- Lliureu les vostres instàncies a les Corporacions Públiques en llengua catalana.
- Quan aneu als llocs oficials parleu en la nostra llengua.
- Catalanitzar-se és retrobar-se; catalanitzar-se és ésser sincer amb un mateix.
- Turista català: bo és que coneguis món; però, ja coneixes la teva terra?
- Catalanitzar-se és viure, pensar i actuar en català.
- Compreu llibres catalans.
- Catalanitzeu la vostra vida pública i privada.